

Písň: 637, 473, 623.

1. čtení: 1Pt 4, 12-19

3. čtení (poslání): 1Pt 5, 8-10

2. čtení (základ kázání): Mt 5, 10-12

Blaze těm, kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost, neboť jejich je království nebeské. Blaze vám, když vás budou tupit a pronásledovat a lživě mluvit proti vám všechno zlé kvůli mně. Radujte se a jásejte, protože máte hojnou odměnu v nebesích, stejně pronásledovali i proroky, kteří byli před vámi.

Závěr blahoslavenství je stejně překvapivý jako všechna předchozí. Vyzdviženo je to, co člověka nepovyšuje, ale snižuje. Dokonce sráží. To, co Ježíš blahoslaví, tedy hodnotí jako dobré, správné a potěšující, to by si sotva někdo vybral jako základ kariéry. Toužit být pronásledován by bylo nenormální. Mezi základní cíle všeho živého je přežití dokud to jde, tedy také bezpečí. A jeho naprostý nedostatek je zde Ježíšem oslaven a doporučen.

Ježíš sám ovšem tou cestou šel. Svůj život věnoval druhým. Neusiloval o vlastní prospěch, o prestiž, výhody, ani o to, co nazýváme naplnění života. Jeho program vyvolával nelibost mocných a sebejistých. Musel s ním narazit a stát se pronásledovaným.

Jeho učedníci po seslání Ducha svatého vystoupili s Kristovým evangeliem, dobrou zprávou o Boží lásce k lidem, o odpuštění a o smíření bez skutků Zákona a obětí na oltáři. Je pochopitelné, že je stihl podobný soud tohoto světa. Byli pronásledováni, mučeni a zabíjeni. Bývali zbaveni občanských práv a vydáváni na smrt, protože neprokázali božskou úctu císaři. Zachovali svobodu své víry v Ježíše Krista, šlo jim o spravedlnost pro slabé a utlačené, a to je vydalo pronásledování.

Je to pochopitelné, vždyť ani uplynulé století nebylo pronásledování pro spravedlnost nijak ušetřeno. Byli někteří lidé pronásledováni, zavírání a mučeni. Odsuzování v hromadných procesech, dokonce popravy. Nepřijali totiž úctu k vládci, ať už to byl císař starověku, nebo jakýkoli jiný vládce novověku.

Dnes sice nejsme předhazováni dravé zvěři, popravy, ani upalování, ale toto blahoslavenství se týká také nás. Spravedlnost Boží se neprosazuje v tomto světě snadno a rychle. Bylo by krásné, kdyby to tak snadno šlo. Ale nejde. A nás se to týká. Když dáme nějak najevo, že jsme věřící křesťané, můžeme se snadno setkat s nechápavými pohledy, zesměšněním, i s otevřeným nepřátelstvím. Přihlásit se ke křesťanskému vyznání může znamenat, že se staneme pro okolní svět zaostalými fanatiky.

A snad právě proto nemusí být utrpení pro spravedlnost něčím výjimečným a vyhrazeným velkým hrdinům. Ne. Je to věc každého dne. A také každého člověka. Nikdo nemusí být vyřazen jen proto, že je bezvýznamný a obyčejný.

To neznamená, že by utrpení a pronásledování pro víru v Ježíše Krista bylo něco nutného, nebo třeba jen žádoucího. Taková představa je svůdná, a někteří ji podlehlí. V době těsně po biblické, ještě za pronásledování křesťanů, měli někteří představu, že je dobré svým vlastním utrpením, vlastní obětí, dodat ještě něco k utrpení a oběti Ježíše Krista.

To je samozřejmě nesmysl, vždyť Kristova smrt a pak i jeho vzkříšení jsou věci neopakovatelné a tedy neověřitelné a neměnné. To už je jednou provždy dokonáno a chtít něco k tomu ještě dodat by bylo rouháním. Jakoby Kristova oběť byla nedokonalá a bylo třeba k ní něco ještě doplnit.

Není co a není odkud. Pokud nás potká nějaké protivenství pro víru v Ježíše Krista, tak to není žádná zásluha, nic o co bychom měli stát. Protože když stojíme před křížem, není co dodat. Totiž kromě vyznání, že toho nejsme hodni a kromě poděkování.

Touha po pronásledování by mohla vést k pýše. K pocitu, že kdo trpěl má nějakou přednost. Někaké zásluhy. A pak je možno po pronásledování toužit, přát si ho a třeba i trochu vyprovokovat. To je nebezpečný projev duchovní pýchy.

Má to ale ještě jeden rozměr: Když je někdo pronásledovaný, musí být také někdo, kdo pronásleduje. A smíme si přát, aby někdo takový byl? Aby byli lidé, kterým nedělá problém vyhledávat a stíhat jiné pro jejich odlišný názor na svět a vše co s tím souvisí?

Je jistě dobré se případného pronásledování nebát, pokud je pro spravedlnou věc. Ale pokud nás třeba zrovna nikdo nepronásleduje, není dobré toho litovat. Pronásledování pro spravedlnost nám nakonec neublíží, máme zaslíbení, že budeme přijati, naše bude království nebeské.

Ale pronásledování a utrpení není nutné. Pokud se neděje, není důvod ho přivolávat. Smyslem je, neuhýbat a přitom ani neprovokovat. Zaslíbeno je království nebeské a to si nemůžeme získat samy svým rozhodnutím. To je vždy Boží jednání. Přijímejme co přichází s pohledem k zaslíbené budoucnosti.

Pane, prosíme o odvahu obstát v každé zkoušce a také za moudrost poznat, kdy by oběť byla marná a pyšná.

Amen